

POSTANOWIENIE

19 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 19 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Bankowi w K.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na skutek skargi kasacyjnej M. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 13 czerwca 2023 r., I ACa 1139/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powódce do dnia zapłaty.**

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki M. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 września 2024 r., I CSK 80/24)

Natomiast uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*,

przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skoro podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tylko nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

Według skarżącej skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona ponieważ „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez skarżącego w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej sądu II instancji.”

Ponadto autor skargi kasacyjnej wskazał „na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego w zakresie dotyczącym zastosowania wskaźnika WIBOR do umów kredytowych złotówkowych ze zmienną stawką oprocentowania na gruncie konsumenckiej dyrektywy 93/13. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku stanął na stanowisku, że odniesienie wysokości odsetek do stawki WIBOR powiększonej o stałą marżę nie ma samo w sobie charakteru abuzywnego, skoro określenie stawki WIBOR nie jest uzależnione od uznania kontrahenta, tymczasem kwestia ta jest sporna w doktrynie.”

W pierwszej kolejności nawiązując do wskazywanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przypomnieć, że odniesienie się osobno do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej

instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2016 r., I CSK 659/15; z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17). W realiach niniejszej sprawy nie sposób jednak przyjąć, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia tych minimalnych wymagań szczególnie, że autor skargi kasacyjnej nie precyzuje, których zarzutów Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę.

Natomiast odnosząc się do sygnalizowanego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego należy podkreślić, że po pierwsze, skarżący ani w pozwie, ani w apelacji nie formułował zarzutów dotyczących stosowania przez Bank wskaźnika WIBOR dla naliczania oprocentowania kredytu – ten zarzut pojawił się dopiero w skardze kasacyjnej. Ponadto w pozwie z 9 czerwca 2020 r. powód wnosząc o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wniósł jednocześnie o ograniczenie rozprawy w trybie 220 k.p.c. do zarzutu braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej nr [...] z późniejszymi aneksami z 22 maja 2009 r. jako sprzecznego z przepisami prawa bankowego, w sytuacji gdy zgodnie z art.75 ust. 3 prawa bankowego (w brzmieniu obowiązującym na dzień wypowiedzenia kredytu inwestycyjnego nr [...]), wypowiedzenie umowy kredytu z powodu utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej lub zagrożenia jego upadłością nie może nastąpić jeżeli bank zgodził się na realizację przez kredytobiorcę programu naprawczego.

Sądy obu instancji oddaliły powództwo uznając, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. Uznać zatem należy, że zarzuty formułowane na tym etapie postępowania, które mają swoje odzwierciedlenie we wskazywanym zagadnieniu prawnym nie mają żadnego związku z podstawą faktyczną powództwa przytoczoną w pozwie. Zaś stawianie w tym zakresie zarzutów dopiero na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2016 r., I PK 273/15).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowane wnioski zawarte w odpowiedziach na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.

M.L.

r.g.